

Щоранку, коли я розплющую очі на так званий новий день, мене опановує бажання знову заплющити їх і не підводитися з ліжка. Але підводитися треба.

У мене чудовий чоловік, глибоко в мене закоханий, який володіє значним фондом капіталовкладень і щороку — навіть усупереч своєму бажанню — фігурує в списку трьохсот найбагатших людей Швейцарії, що публікується на сторінках часопису «Підсумки».

Я маю двох синів, які становлять «сенс мого життя» (так кажуть мої подруги). Щоранку я повинна напоїти їх кавою й відвести до школи, — за п'ять хвилин пішої ходи від нашої домівки, — де вони навчаються за повною програмою, дозволяючи мені працювати й розпоряджатися своїм часом. Після уроків філіппінська доглядальниця опікується ними доти, доки мій чоловік і я повернемося додому.

Мені подобається моя служба. Я журналістка й працюю в поважній газеті, яку можна прочитати на всіх перехрестях Женеві, де ми живемо.

Раз на рік я вирушаю на вакації разом з усією родиною, переважно в райські місцевості з чудовими пляжами,

в «екзотичні» міста з убогим населенням, яке спонукає нас почуватися ще багатшими, привілейованими й облагодіяними життям.

Я досі не відрекомендувалася. Зроблю це з великою приємністю. Мене звати Лінда. Маю тридцять один рік віку, один метр сімдесят п'ять сантиметрів зросту, шістьдесят вісім кілограмів ваги і вдягаюся в найкраще вбрання, яке можна купити за гроші (завдяки безмежній щедрості мого чоловіка). Розбуджую бажання в чоловіків і заздрість у жінок.

Проте щоранку, коли розплющую очі й дивлюся на цей ідеальний світ, про який усі мріють, та мало кому вдається завоювати його, я знаю, що день буде для мене катастрофою. До початку цього року я ні про що не замислювалася, лише тішилася життям, хоч іноді й відчувала провину за те, що маю більше, ніж заслуговую. Але одного чудового дня, готуючи вранішню каву для всіх (пригадую, уже була весна й квіти почали розквітати в нашому садку), я себе запитала: «Невже все так і має бути?»

Мені не слід було ставити собі таке запитання. Але в цьому винен один письменник, у якого вчора я брала інтерв'ю і який під час нашої розмови сказав:

— Мені зовсім нецікаво бути щасливим. Я волію підкорятися пристрасті, хоча це й небезпечно, бо ми ніколи не знаємо, що чекає на нас попереду.

Я тоді подумала: бідолаха, він ніколи не відчувається задоволеним. Йому судилося померти в смутку й гіркоті.

Наступного дня я зрозуміла, що мені ніколи нічого не загрозувало й не загрозуватиме.

Я знала, *що* чекає на мене попереду: ще один день, який нічим не відрізнятиметься від попереднього. Пристрасть? Атож, я кохаю свого чоловіка, і це гарантовано убезпечує мене від депресії відчувати, що я живу з кимось лише задля грошей, задля дітей або про людське око.

Я живу в найбільш упевненій у собі країні світу, усе в моєму житті впорядковане, я добра мати й добра дружина. Я здобула суворе протестантське виховання й намагаюся передати його своїм дітям. Я не вчиню жодного хибного кроку, бо знаю, що можу все зіпсувати. Я все роблю з максимальною ефективністю і з найменшою особистою участю. Коли я була молодшою, то страждала від кохання, що не знаходило відповіді, як кожна нормальна людина.

Та після заміжжя час для мене зупинився.

Поки я не зустрілася з тим клятим письменником і не почула його репліку. То яких же помилок я наробила, живучи одноманітним, наповненим нудьгою життям?

Коли по щирості, то жодної. Тільки...

Тільки відчувала потаємний страх, що все може змінитися будь-якої миті, захопивши мене цілком зненацька.

Відтоді, як одного чудового ранку мене навідала ця фатальна думка, я відчуваю страх. Чи мала я шанси постати віч-на-віч зі світом, якщо мій чоловік раптом помре? Так, відповідала я сама собі, адже його спадщини

вистачить на утримання кількох поколінь. А якщо помру я, то хто подбає про моїх дітей? Мій коханий чоловік. Але ж він може одружитися з іншою жінкою, бо він багатий, чарівний і розумний. Чи мої діти будуть у добрих руках?

Моїм першим кроком була спроба відповісти на всі свої сумніви. А що більше я відповідала, то більше запитань виникало. Чи заведе він собі коханку, коли я стану стара? Чи не має він уже іншу жінку, бо ми кохаємося набагато рідше, ніж колись? Чи не думає він, що я маю когось іншого, бо протягом останніх трьох років помітно втратила інтерес до нашого інтимного життя?

Ми ніколи не сварилися через ревності, і я вважала, що це добре, але з того весняного ранку підозрювала, що така поведінка свідчить про відсутність кохання з обох сторін.

Я доклала зусиль, щоб більше про це не думати.

Протягом тижня завжди, повертаючись із роботи, я щось купувала на Рю-дю-Рон. Нічого такого, що мене дуже цікавило б, але принаймні я відчувала, що якимось змінюю своє життя, потребуючи якусь річ, що її раніше не потребувала. Дізнавалася про якусь побутову техніку, хоч там було дуже важко знайти щось нове. Оминала дитячі крамниці, щоб не розбещувати дітей щоденними подарунками. Не заходила й до крамниці чоловічих товарів, аби в чоловіка не виникла підозра, що за моєю надмірною щедрістю щось ховається.

Удома я поверталася в чарівний світ свого особистого життя і все здавалося чудесним протягом тих кількох годин, поки ми всі вкладалися спати. Потім потроху мене почали навідувати кошмари.

Я переконувала себе, що пристрасть для молодих, а її відсутність є нормальною в моєму віці. Мені не це все ляло страх.

Сьогодні, після кількох місяців, я почуваюся жінкою, розколеною між страхом від того, що все змінюється, і страхом, що все залишиться незмінним до кінця моїх днів. Деякі люди кажуть, що з наближенням літа нас обсідають менш ексцентричні думки, ми почуваємося мізернішими, бо проводимо більше часу на свіжому повітрі й це допомагає нам збагнути вимір світу, а обрій пересувається далеко за хмари, за стіни нашого будинку.

Може, і так. Але тепер мені не вдається спати безтурботно, і причина не в спеці. Коли настає ніч і нічого не видно, мене лякає все: життя, смерть, любов і її відсутність, той факт, що все нове в моєму житті перетворюється на звичку, відчуття, що я втрачаю найкращі роки життя в рутині, яка повторюватиметься до самої моєї смерті, і паніка, що я можу зіткнутися з невідомим, хоч би скільки в тому було приємного хвилювання й відчуття пригод.

Природно, я намагаюся втішати себе чужим стражданням.

Я прихилилася до телевізора, а надто до тележурналів. Дивлюся безліч новин про нещасливі випадки, про